ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO

της 25ης Ιουνίου 1998 *

1. Η Γαλλική Κυβέρνηση, με την οποία συντάσσεται και η Επιτροπή, άσκησε αναίρεση με την οποία ζητείται η μερική αναίρεση της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 11 Δεκεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-70/94, Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (στο εξής: Comafrica και Dole) κατά Επιτροπής [1], καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η καθής.

2. Με την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο έκρινε αβάσιμα τα αιτήματα των προσφευγουσών εταιριών περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 3190/93 της Επιτροπής, της 19ης Νοεμβρίου 1993, περί ορισμού του ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας μπανανών που πρέπει να κατανέμεται σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 [2], και απέρριψε το αίτημα αποζημιώσεως που είχαν διατυπώσει οι προσφεύγουσες δυνάμει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

3. Προτού καταλήξει στην απόφαση αυτή όσον αφορά την ουσία της προσφυγής, το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτά τα ακυρωτικά αιτήματα των προσφευγουσών και, κατά συνέπεια, απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής.

4. Η Γαλλική Κυβέρνηση θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου, κρίνοντας ότι το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού αφορούσε τις προσφεύγουσες εταιρίες άμεσα και ατομικά.

Η πρωτοτυπία της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως

5. Ασφαλώς δεν είναι η πρώτη φορά που το Δικαστήριο ασχολείται με διατάξεις που αφορούν την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της μπανάνας. Ωστόσο, η παρούσα διαδικασία έχει ασυνήθη χαρακτήρα.

6. Πράγματι, η υπό κρίση αναίρεση ασκήθηκε από τη Γαλλική Δημοκρατία, η οποία δεν είχε παρέμβει στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη. Πρόκειται, απ' ό,τι γνωρίζω, για την πρώτη περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 49, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Συλλογή 1996, σ. II-1741.

2 — ΕΕ L 285, σ. 28.

7. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με το δεύτερο εδάφιο του ιδίου άρθρου, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη δεν χρειάζεται να δικαιολογήσουν έννομο συμφέρον προς άσκηση μιας τέτοιας αναιρέσεως.

8. Αφετέρου, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο του ιδίου άρθρου, αναίρεση μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου κατά των αποφάσεων του Πρωτοδικείου «που επιλύουν δικονομικό ζήτημα που αφορά ένσταση αναρμοδιότητας ή απαραδέκτου».

9. Εξάλλου, το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι τα αιτήματα της αναιρέσεως πρέπει να έχουν ως αντικείμενο την ολική ή μερική αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και την ολική ή μερική αποδοχή των αιτημάτων που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως, αποκλειομένης της υποβολής κάθε νέου αιτήματος.

10. Αυτό ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω, καθόσον η αίτηση αναιρέσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως αποσκοπεί συγχρόνως στη μερική αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και στην αποδοχή των αιτημάτων που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως από την Επιτροπή σχετικά με το απαράδεκτο της προσφυγής.

11. Σημειώνεται ότι με την αίτηση αναιρέσεως δεν επιδιώκεται η τροποποίηση της λύσεως στην οποία κατέληξε τελικά το Πρωτοδικείο, ήτοι της απορρίψεως της προσφυγής. Επομένως, μια αυστηρά τυπική — αν όχι τυπολατρική — προσέγγιση θα οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι δεν θα τροποποιηθεί το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατά συνέπεια, μήπως θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως δεν έχει ως αντικείμενο «την ολική ή μερική αναίρεση» της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, υπό την έννοια του προμνησθέντος άρθρου 113, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας;

12. Μια τέτοια συλλογιστική θα ήταν καθαρά επιφανειακή. Πράγματι, πέραν της διατυπώσεως του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη και τα προηγούμενα του διατακτικού στάδια. Της αποφάσεως του Πρωτοδικείου να απορρίψει την προσφυγή επί της ουσίας προηγείται ένα μέρος το οποίο τιτλοφορείται «επί του παραδεκτού», στο τέλος του οποίου το Πρωτοδικείο ρητώς αναγνωρίζει το παραδεκτό της προσφυγής, το οποίο η Επιτροπή είχε επισήμως αμφισβητήσει προβάλλοντας συναφή ένσταση απαραδέκτου. Πράττοντας αυτό, το Πρωτοδικείο έλαβε, συνεπώς, απόφαση επιλύουσα δικονομικό ζήτημα που αφορά ένσταση απαραδέκτου υπό την έννοια του άρθρου 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

13. Το γεγονός ότι, στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο προχώρησε, λογικά, στην εξέταση της ουσίας της υποθέσεως, χωρίς να εκδώσει χωριστή απόφαση αφορώσα αποκλειστικά την ένσταση απαραδέκτου (όπως θα συνέβαινε αν η ένσταση είχε γίνει δεκτή), δεν αναιρεί το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο έλαβε όντως δύο διαδοχικές αποφάσεις. Θα πρέπει να είναι δυνατή η άσκηση αναιρέσεως κατά καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές.

14. Δεν θα πρέπει, επίσης, να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η αναίρεση της Γαλλικής Κυβερνήσεως έχει, ούτως ειπείν, χαρακτήρα προσφυγής σκοπούσας την ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου. Εφόσον ο Οργανισμός ΕΚ του Δικαστηρίου προβλέπει ότι αναίρεση μπορούν να ασκήσουν «και τα κράτη μέλη και τα όργανα της Κοινότητας που δεν παρενέβησαν στη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου», αυτό το είδος της προσφυγής έχει γίνει σιωπηρώς αποδεκτό.

15. Τέλος, από το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αφορά νομικό ζήτημα. Το κατά πόσον η προσβληθείσα πρωτοδίκως πράξη αφορούσε τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης αποτελεί πράγματι νομικό ζήτημα, όπως εξάλλου έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο [3].

16. Συνεπώς, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως.

3 — Απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-615).

Το νομικό πλαίσιο

17. Το Πρωτοδικείο καθόρισε το νομικό πλαίσιο της ενώπιόν του ασκηθείσας προσφυγής ως εξής:

«1 Πριν από το 1993, η εμπορία μπανανών εντός της Κοινότητας ήταν οργανωμένη σύμφωνα με τα διάφορα εθνικά συστήματα. Υπήρχαν τρεις πηγές εφοδιασμού: οι μπανάνες που παράγονταν εντός της Κοινότητας, οι μπανάνες που παράγονταν σε ορισμένα κράτη με τα οποία η Κοινότητα είχε συνάψει τη Σύμβαση του Λομέ (στο εξής: μπανάνες ΑΚΕ) και οι μπανάνες που παράγονταν σε άλλα κράτη (στο εξής: μπανάνες τρίτων χωρών).

2 Η κοινή οργάνωση αγοράς σ' αυτόν τον τομέα καθιερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας [4] (στο εξής: κανονισμός 404/93), που είχε ως αποτέλεσμα την καθιέρωση, από 1ης Ιουλίου 1993, ενός κοινού συστήματος εισαγωγών το οποίο αντικατέστησε τα διάφορα εθνικά συστήματα που υπήρχαν προηγουμένως. Ο κανονισμός 404/93 τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 3290/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με τις

4 — ΕΕ L 47, σ. 1.

προσαρμογές και τα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των συμφωνιών οι οποίες έχουν συναφθεί στο πλαίσιο των πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης [5]. Η παρούσα απόφαση αφορά τον κανονισμό όπως αυτός ίσχυε στις 13 Φεβρουαρίου 1993.

3 Το καθεστώς συναλλαγών με τις τρίτες χώρες, το οποίο αποτελεί αντικείμενο του τίτλου IV του κανονισμού 404/93, προβλέπει, για κάθε έτος, το άνοιγμα δασμολογικής ποσοστώσεως για τις εισαγωγές μπανανών τρίτων χωρών και μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ. Οι όροι "παραδοσιακές εισαγωγές" και "μη παραδοσιακές εισαγωγές" από κράτη ΑΚΕ ορίζονται στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93. Οι "παραδοσιακές εισαγωγές από κράτη ΑΚΕ" αντιστοιχούν στις ποσότητες μπανάνας, καθοριζόμενες στο παράρτημα του κανονισμού 404/93, τις οποίες εξήγαγε κάθε προμηθευτής ΑΚΕ της Κοινότητας. Οι εξαγόμενες από τα κράτη ΑΚΕ ποσότητες, οι οποίες υπερβαίνουν τις ποσότητες αυτές αποκαλούνται "μη παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ".

4 Το άρθρο 20 του κανονισμού 404/93 παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να θεσπίζει, σύμφωνα με την αποκαλούμενη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που προβλέπει το άρθρο 27, τις λεπτομέρειες εφαρμογής που αφορούν, κυρίως, την έκδοση των πιστοποιητικών για τις εισαγωγές των διαφόρων κατηγοριών επιχειρηματιών, την περιοδικότητα εκδόσεως των πιστοποιητικών αυτών και την ελάχιστη ποσότητα μπανανών που οι επιλέξιμοι επιχειρηματίες οφείλουν να έχουν διαθέσει προς εμπορία. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του τίτλου IV του κανονισμού 404/93 καθορίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1442/93 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1993, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα [6] (στο εξής: κανονισμός 1442/93).

5 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 404/93 προβλέπει το άνοιγμα, κάθε έτος, δασμολογικής ποσοστώσεως 2 εκατομμυρίων τόνων ανά καθαρό βάρος για τις εισαγωγές μπανανών από τρίτες χώρες και μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ και, για την πρώτη περίοδο λειτουργίας της νέας κοινής οργανώσεως αγορών, δηλαδή το δεύτερο εξάμηνο του 1993, καθορίζει το ύψος της δασμολογικής ποσοστώσεως σε 1 εκατομμύριο τόνους ανά καθαρό βάρος. Στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως, οι εισαγωγές μπανανών τρίτων χωρών υπόκεινται σε δασμό 100 ECU ανά τόνο, ενώ οι εισαγωγές μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ υπόκεινται σε μηδενικό δασμό. Εκτός της δασμολογικής ποσοστώσεως, οι εισαγωγές αυτές υπόκεινται σε δασμό 750 ECU ανά τόνο και 850 ECU ανά τόνο αντιστοίχως.

(...)

9 Οι εισαγωγές που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της ετήσιας δασμολογικής ποσοστώσεως, καθώς και τα εκδιδόμενα

5 — ΕΕ L 349, σ. 105.

6 — ΕΕ L 142 σ. 6.

προς τούτο πιστοποιητικά κατανέμονται, σύμφωνα με το άρθρο 19, μεταξύ τριών κατηγοριών επιχειρηματιών ως εξής:

— 66,5 % στους επιχειρηματίες οι οποίοι διέθεσαν προς εμπορία μπανάνες τρίτων χωρών και/ή μη παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ·

— 30 % στους επιχειρηματίες οι οποίοι διέθεσαν προς εμπορία κοινοτικές μπανάνες και/ή παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ·

— 3,5 % στους εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας επιχειρηματίες οι οποίοι άρχισαν να εμπορεύονται άλλες μπανάνες πλην των κοινοτικών και/ή παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ από το 1992.

10 Μεταξύ των λεπτομερών κανόνων που προβλέπει ο κανονισμός 1442/93 για την εφαρμογή του καθεστώτος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 404/93, όπως αυτό περιγράφεται πιο πάνω, επιβάλλεται να αναφερθούν οι ακόλουθες διατάξεις.

(...)

12 Το άρθρο 5 ορίζει ότι, το αργότερο την 1η Οκτωβρίου 1993, για το έτος 1994, και το αργότερο την 1η Ιουλίου, για τα επόμενα έτη, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών καθορίζουν, για κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β που είναι εγγεγραμμένος στα μητρώα τους, τον μέσο όρο των ποσοτήτων οι οποίες έχουν διατεθεί προς εμπορία κατά τα τρία έτη που προηγούνται του έτους το οποίο προηγείται εκείνου για το οποίο έχει ανοιχθεί η ποσόστωση, κατανεμόμενες αναλόγως της φύσεως των δραστηριοτήτων που ασκεί ο επιχειρηματίας σύμφωνα με το άρθρο 3. Αυτός ο μέσος όρος καλείται "ποσότητα αναφοράς".

13 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, ορίζει ότι θεωρείται ως "επιχειρηματίας" των κατηγοριών Α και Β ο οικονομικός παράγων, ή οποιαδήποτε άλλη οντότητα, ο οποίος, για δικό του λογαριασμό, προέβη σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ενέργειες:

α) αγόρασε άωρες μπανάνες από τους παραγωγούς τρίτων χωρών και/ή κράτους ΑΚΕ ή, κατά περίπτωση, παρήγαγε μπανάνες και ακολούθως τις απέστειλε και τις πώλησε στην Κοινότητα (στο εξής: δραστηριότητα α')·

β) προμηθεύτηκε και, ως κάτοχός τους, έθεσε σε ελεύθερη κυκλοφορία τις άωρες μπανάνες και τις διέθεσε προς πώληση με σκοπό τη μεταγενέστερη πώλησή τους στην κοινοτική αγορά· η επιβάρυνση με τους κινδύνους φθοράς ή απώλειας των προϊόντων

εξομοιούται προς την επιβάρυνση με τον κίνδυνο που αναλαμβάνει ο κάτοχος του προϊόντος (στο εξής: δραστηριότητες β')·

γ) ως κάτοχος αώρων μπανανών, τις έχει υποβάλει σε ωρίμανση και τις έχει διαθέσει στην αγορά της Κοινότητας (στο εξής: δραστηριότητες γ').

Οι επιχειρηματίες οι οποίοι ασκούν τις δραστηριότητες αυτές καλούνται στο εξής, αντιστοίχως, "πρωτογενείς εισαγωγείς", "δευτερογενείς εισαγωγείς" και "ωριμαστές".

14 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, ορίζει τους συντελεστές σταθμίσεως οι οποίοι εφαρμόζονται στις ποσότητες που έχουν διατεθεί στο εμπόριο και οι οποίοι διαφέρουν αναλόγως των ασκούμενων δραστηριοτήτων. Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, οι συντελεστές αυτοί αποβλέπουν, αφενός, στο να λαμβάνεται υπόψη η σπουδαιότητα της ασκούμενης οικονομικής δραστηριότητας και των αναλαμβανόμενων εμπορικών κινδύνων και, αφετέρου, να διορθώνονται οι αρνητικές συνέπειες από τον πολλαπλό υπολογισμό των ίδιων ποσοτήτων προϊόντων σε διαφορετικά στάδια της εμπορικής αλυσίδας.

15 Το άρθρο 6 έχει ως εξής:

"Σε συνάρτηση με τον όγκο της ετήσιας δασμολογικής ποσόστωσης και το σύνολο των ποσοτήτων αναφοράς των επιχειρηματιών που αναφέρονται στο άρθρο 5, η Επιτροπή καθορίζει, εφόσον παρίσταται ανάγκη, τον ομοιόμορφο συντελεστή μειώσεως για κάθε κατηγορία επιχειρηματιών, που πρέπει να εφαρμόζεται στην ποσότητα αναφοράς κάθε επιχειρηματία για να καθοριστεί η ποσότητα που κατανέμεται σ' αυτόν.

Τα κράτη μέλη προσδιορίζουν αυτήν την ποσότητα για κάθε εγγεγραμμένο επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β και την γνωστοποιούν σ' αυτόν το αργότερο την 1η Αυγούστου και, για το 1994, το αργότερο την 1η Νοεμβρίου 1993."

(...)

18 (...) Στις 19 Νοεμβρίου 1993, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3190/93 (...). Το άρθρο 1 του κανονισμού 3190/93 έχει ως εξής:

"Στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσόστωσης που προβλέπεται στα άρθρα 18 και 19 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93, η ποσότητα που πρέπει να κατανεμηθεί σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β, στο πλαίσιο της τρέχουσας περιόδου από 1ης Ιανουαρίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 1994 προκύπτει με την

εφαρμογή στην ποσότητα αναφοράς του επιχειρηματία, που καθορίζεται βάσει του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1442/93, του ακόλουθου ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως:

— για κάθε επιχειρηματία της κατηγορίας Α: 0,506617,

— για κάθε επιχειρηματία της κατηγορίας Β: 0,430217."»

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής

18. Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι ενώπιον του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής, επιτρέψτε μου να παραπέμψω στη συνοπτική έκθεσή τους στις σκέψεις 32 έως 37 της αποφάσεως της 11ης Δεκεμβρίου 1996.

19. Αντιθέτως, θεωρώ σκόπιμο να υπενθυμίσω εκτενώς την εκτίμηση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου και η οποία διατυπώθηκε ως εξής:

«38 Το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και εκδόθηκε υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να αποφευχθεί η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, με την απλή επιλογή του τύπου του κανονισμού, την προσφυγή ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά. Επομένως, είναι σαφές ότι μόνον η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη νομοθετική φύση της πράξεως [7].

39 Το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει επίσης ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αφορά ατομικά τους επιχειρηματίες, πρέπει η έννομη κατάστασή τους να θίγεται λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο εκείνου ενός αποδέκτη [8].

40 Εξάλλου, στο πλαίσιο της διαχειρίσεως μιας δασμολογικής ποσοστώσεως που αφορούσε τα βόεια κρέατα, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός της Επιτροπής, ο οποίος καθόρισε τις προϋποθέσεις βάσει των οποίων οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών έπρεπε να ικανοποιούν τις αιτήσεις προς έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής, αφορούσε ατομικά τους επιχειρηματίες οι οποίοι,

7 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1980/11, σ. 311, σκέψη 7), και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, Τ-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19).

8 — Διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-2573).

κατά την έκδοση του κανονισμού, είχαν ζητήσει ήδη τέτοια πιστοποιητικά [9]. Προκειμένου να κρίνει αν ο κανονισμός αφορούσε ατομικά τους επιχειρηματίες, το Δικαστήριο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή, καθορίζοντας τον βαθμό κατά τον οποίο οι εν λόγω αιτήσεις μπορούσαν να ικανοποιηθούν, βάσει της συνολικής ποσότητας για την οποία είχαν υποβληθεί αιτήσεις, και αφού καμιά νέα αίτηση δεν μπορούσε να προστεθεί σ' αυτές, είχε αποφασίσει στην πραγματικότητα για τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί σε κάθε κατατεθείσα αίτηση. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο εν λόγω κανονισμός έπρεπε να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων και όχι ως μέτρο γενικής ισχύος κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης.

41 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο κανονισμός 3190/93 έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση των επιχειρηματιών οι οποίοι είχαν ζητήσει και λάβει τις ποσότητες αναφοράς για τις εισαγωγές μπανανών της κατηγορίας Α ή της κατηγορίας Β για το έτος 1994. Ο κανονισμός πληροφορεί κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία ότι η ποσότητα μπανανών που αυτός δικαιούται να εισαγάγει στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 μπορεί να προσδιοριστεί με την εφαρμογή ενός ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς του επιχειρηματία. Εφόσον ο μόνος νομοθετικός στόχος του κανονισμού 3190/93 είναι ο καθορισμός και η δημοσίευση του εν λόγω συντελεστή μειώσεως, ο κανονισμός έχει ως άμεσο και απευθείας αποτελέσμα ότι παρέχει τη δυνατότητα σε κάθε επιχειρηματία να προσδιορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγηθεί ατομικά, εφαρμόζοντας τον συντελεστή μειώσεως στην ποσότητα αναφοράς που του έχει ήδη απονεμηθεί. Ο κανονισμός 3190/93 πρέπει, δηλαδή, να αναλυθεί ως μια δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, για τις συγκεκριμένες ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει το 1994.

42 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί επίσης ότι η Επιτροπή δεν αντέκρουσε τον ισχυρισμό των προσφευγουσών ότι ο κανονισμός 3190/93 τις αφορά και άμεσα διότι δεν αφήνει στα κράτη μέλη κανένα περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής.

43 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, τα ακυρωτικά αιτήματα που στρέφονται κατά του κανονισμού 3190/93 πρέπει να κριθούν παραδεκτά.»

Ανάλυση των αιτιολογίας της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και των επιχειρημάτων που προβάλλονται στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως

20. Αφού υπενθύμισε τη γνωστότατη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σύμφωνα με την οποία, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη της οποίας ο επιχειρηματίας ζητεί την ακύρωση τον αφορά ατομικά, πρέπει η πράξη αυτή να θίγει την έννομη κατάστασή του λόγω πραγματικής

9 — Απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847, σκέψεις 19 έως 23).

καταστάσεως που τον διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τον εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο εκείνου ενός αποδέκτη (σκέψεις 38 και 39 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου), το Πρωτοδικείο παρέπεμψε, λοιπόν, στην απόφαση την οποία εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση Weddel κατά Επιτροπής. Το Πρωτοδικείο θεώρησε προφανώς ότι η υπόθεση Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής εμφάνιζε πλήρη αντιστοιχία με την υπόθεση εκείνη (σκέψη 40 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου).

21. Στην υπόθεση Weddel κατά Επιτροπής, επρόκειτο για το άνοιγμα δασμολογικής ποσοστώσεως 4 617 τόνων. Η προσφεύγουσα είχε κατεθέσει αίτηση χορηγήσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για συνολική ποσότητα 320 000 τόνων. Αμφισβήτησε το κύρος μιας διατάξεως του σχετικού κανονισμού, η οποία διευκρίνιζε ότι κάθε αίτηση που υπερβαίνει τους 4 617 τόνους θα θεωρείται αυτοδικαίως ως αίτηση αφορώσα αυτήν την ποσότητα. Σκοπός ήταν να μη δοθεί στους επιχειρηματίες η δυνατότητα να μονοπωλήσουν το μεγαλύτερο μέρος της ποσοστώσεως απλώς λόγω του ότι κατέθεσαν αισθητά διογκωμένες αιτήσεις.

22. Ο επίμαχος κανονισμός όριζε, εξάλλου, ότι κάθε αίτηση θα ικανοποιούνταν μέχρι 0,2425 % της ζητηθείσας ποσότητας [10].

10 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2806/87 της Επιτροπής, της 18ης Σεπτεμβρίου 1987, περί εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για τα βόεια κρέατα εκλεκτής ποιότητας, νωπά, διατηρημένα με απλή ψύξη ή κατεψυγμένα (ΕΕ L 268, σ. 59).

23. Συνεπώς, ήταν πράγματι δυνατό για *κάθε επιχειρηματία* να καθορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγούνταν. Αρκούσε προς τούτο να εφαρμόσει τον διορθωτικό συντελεστή είτε στη συγκεκριμένη ποσότητα που αφορούσε η αίτησή του, αν αυτή ήταν κατώτερη των 4 617 τόνων, είτε στην ποσότητα των 4 617 τόνων, αν η αίτησή του υπερέβαινε το ανώτατο αυτό όριο.

24. Το Δικαστήριο συνήγαγε το συμπέρασμα ότι «η Επιτροπή, ακόμη και αν είχε λάβει γνώση μόνο των ποσοτήτων που είχαν ζητηθεί, αποφάσισε για τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί σε κάθε κατατεθείσα αίτηση» και ότι, ως εκ τούτου, επρόκειτο για μια «δέσμη ατομικών αποφάσεων που εξέδωσε η Επιτροπή (...) υπό μορφή κανονισμού [και] κάθε μία από τις οποίες επηρεάζει την έννομη κατάσταση ενός εκάστου των αιτούντων».

25. Στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι:

«στην προκειμένη περίπτωση, ο κανονισμός 3190/93 έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση των επιχειρηματιών οι οποίοι είχαν ζητήσει και *λάβει* [11] τις ποσότητες αναφοράς για τις εισαγωγές μπανανών της κατηγορίας Α ή της κατηγορίας Β για το έτος 1994. Ο κανονισμός πληροφορεί κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία ότι η ποσότητα μπανανών που αυτός δικαιούται να εισαγάγει στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994 μπορεί να προσδιοριστεί με την εφαρμογή ενός ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως στην

11 — Η υπογράμμιση δική μου.

ποσότητα αναφοράς *του επιχειρηματία* [12]. Εφόσον ο μόνος νομοθετικός στόχος του κανονισμού 3190/93 είναι ο καθορισμός και η δημοσίευση του εν λόγω συντελεστή μειώσεως, ο κανονισμός έχει ως άμεσο και απευθείας αποτελέσμα ότι παρέχει τη δυνατότητα σε κάθε επιχειρηματία να προσδιορίσει την οριστική ποσότητα που θα του χορηγηθεί ατομικά, εφαρμόζοντας τον συντελεστή μειώσεως στην *ποσότητα αναφοράς που του έχει ήδη απονεμηθεί* [13]. Ο κανονισμός 3190/93 πρέπει, δηλαδή, να αναλυθεί ως μια δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνονται σε κάθε επιχειρηματία, πληροφορώντας τον, στην πραγματικότητα, *για τις συγκεκριμένες ποσότητες που θα δικαιούται να εισαγάγει* [14] το 1994.»

26. Ωστόσο, όπως και η Επιτροπή, δεν είμαι πεπεισμένος ότι υφίσταται επαρκής αναλογία μεταξύ της περιπτώσεως Weddel και της περιπτώσεως των Comafrica και Dole. Ειδικότερα, στο πλαίσιο του επιδίκου συστήματος, δεν είμαι πεπεισμένος:

— ότι οι επιχειρηματίες είχαν «λάβει» ποσότητα αναφοράς ή ότι μια τέτοια ποσότητα τους είχε «απονεμηθεί» πριν από τη θέσπιση του κανονισμού 3190/93·

— ότι ήταν δυνατό σε κάθε επιχειρηματία να καθορίσει την οριστική ποσότητα που θα δικαιούνταν να εισαγάγει το 1994 πολλαπλασιάζοντας απλώς μια γνωστή σε αυτόν ποσότητα με τον συντελεστή μειώσεως.

27. Αντίθετα προς ό,τι συνέβη στον τομέα του βοείου κρέατος, το σύστημα που καθιερώθηκε στον τομέα της μπανάνας είναι εξαιρετικά πολύπλοκο και μπορεί να υπάρξει σημαντική απόκλιση μεταξύ των αριθμών τους οποίους ο επιχειρηματίας υποβάλλει στις αρμόδιες αρχές και εκείνων που χρησιμεύουν ως βάση για τον τελικό πολλαπλασιασμό. Η διαδικασία εκτυλίσσεται ως εξής.

28. Δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 1442/93, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών καταρτίζουν χωριστούς καταλόγους για τους επιχειρηματίες των κατηγοριών A και B και, για κάθε επιχειρηματία, καταγράφουν τις ποσότητες που αυτός έχει διαθέσει σε εμπορία κατά τη διάρκεια καθενός από τα τρία προηγούμενα έτη. Προς τούτο, οι επιχειρηματίες ανακοινώνουν στις αρμόδιες αρχές τον συνολικό όγκο των ποσοτήτων μπανανών, υποδιαιρώντας τις

— αναλόγως της καταγωγής των μπανανών (μπανάνες καταγωγής τρίτων χωρών και ποσότητες μη παραδοσιακές ΑΚΕ, μπανάνες ΑΚΕ, μπανάνες κοινοτικής παραγωγής),

— αναλόγως κάθε μιας από τις οικονομικές δραστηριότητες που περιγράφονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1442/93, περί των λεπτομερών κανόνων

12 — Η υπογράμμιση δική μου.
13 — Η υπογράμμιση δική μου.
14 — Η υπογράμμιση δική μου.

εφαρμογής του καθεστώτος (δηλαδή, αγορά αώρων μπανανών, προμήθεια και θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία από τον κάτοχο, ωρίμανση από τον κάτοχο).

29. Όπως προκύπτει από την απόφαση του Πρωτοδικείου, η πείρα απέδειξε ότι η πράξη αυτή μπορεί να ενέχει ανακοίνωση εσφαλμένων στοιχείων εκ μέρους των επιχειρηματιών.

30. Σε μια δεύτερη φάση, οι αρμόδιες αρχές καθορίζουν για κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β που είναι εγγεγραμμένος στα μητρώα τους τον μέσον όρο των ποσοτήτων που έχουν διατεθεί σε εμπορία κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, επίσης υποδιαιρώντας τις κατά οικονομικές δραστηριότητες.

31. Αυτός ο μέσος όρος καλείται «ποσοτική αναφορά» σε ορισμένες γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού, ενώ σε άλλες καλείται «ποσότητα αναφοράς». Η έκφραση αυτή υπονοεί ότι δεν πρόκειται εδώ για χορηγηθείσα ποσότητα, αλλά για μια βάση αναφοράς για τις μεταγενέστερες πράξεις.

Για να υπολογιστεί η «ποσότητα αναφοράς», η αρμόδια αρχή εφαρμόζει στις ποσότητες που έχουν διατεθεί σε εμπορία συντελεστές σταθμίσεως (57 %, 15 % ή 28 %) αναλόγως των οικονομικών δραστηριοτήτων που προβλέπονται στο άρθρο 3, πράγμα που μπορεί να αποτελέσει νέα πηγή σφαλμάτων.

32. Κατά το άρθρο 8 του κανονισμού 1442/93, «Οι αρμόδιες αρχές διενεργούν όλους τους ενδεδειγμένους ελέγχους για να επαληθεύσουν το βάσιμο των αιτήσεων και των δικαιολογητικών στοιχείων που υποβάλλονται και προσκομίζονται από τους επιχειρηματίες. Προς τον σκοπό αυτό μπορούν να λαμβάνουν υπόψη τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης και τις εκθέσεις οι οποίες συντάσσονται από οικονομικούς ελεγκτές ή ορκωτούς λογιστές».

33. Ο κανονισμός 1442/93 δεν προβλέπει ότι τα αποτελέσματα στα οποία καταλήγουν οι αρμόδιες αρχές κατά το πέρας όλων αυτών των ελέγχων ανακοινώνονται στους επιχειρηματίες προτού οι αρχές αυτές προχωρήσουν στην κύρια τρίτη φάση της διαδικασίας, ήτοι στη γνωστοποίηση στην Επιτροπή του «[συνολικού ποσού] των σταθμισμένων ποσοτήτων αναφοράς» και της «[συνολικής ποσότητας] των μπανανών που έχουν διατεθεί σε εμπορία για κάθε δραστηριότητα, για τους επιχειρηματίες που είναι εγγεγραμμένοι στα μητρώα τους» (άρθρο 5, παράγραφος 3).

34. Συνεπώς, εκτός ακριτομυθίας εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής, ο μεμονωμένος επιχειρηματίας αγνοεί ποια είναι τα ποσά τα οποία δέχθηκε τελικά ως προς αυτόν η εν λόγω αρχή και περιέλαβε στα δύο συνολικά ποσά που γνωστοποίησε στην Επιτροπή.

35. Πράγματι, σημειώνεται ότι στην Επιτροπή ανακοινώνονται τα δύο αυτά συνολικά ποσά και όχι τα ποσά που αφορούν κάθε μεμονωμένο επιχειρηματία. Αυτό εξάλλου επιβεβαίωσε και η Επιτροπή με την απάντησή της στις ερωτήσεις του Πρωτοδι-

κείου [έγγρ. JUR(96) 01479 της 15ης Φεβρουαρίου 1996], όπου αναφέρονται τα εξής:

«Υπενθυμίζεται επίσης ότι η Επιτροπή έλαβε γνώση μόνον των συνολικών προσωρινών ποσοτήτων αναφοράς για τους επιχειρηματίες κάθε κράτους μέλους. Δεν της ανακοινώθηκε το ποσό ανά επιχειρηματία».

36. Στη συνέχεια, έρχεται η φάση κατά την οποία υπεύθυνη είναι η Επιτροπή (άρθρο 6 του κανονισμού 1442/93) και η οποία συνίσταται στην εκ μέρους της Επιτροπής σύγκριση του όγκου της ετήσιας δασμολογικής ποσοστώσεως με το συνολικό ποσό των ποσοτήτων αναφοράς των επιχειρηματιών οι οποίες της ανακοινώθηκαν από τα διάφορα κράτη μέλη.

37. Αν το σύνολο των αιτήσεων υπερβαίνει τον όγκο της δασμολογικής ποσοστώσεως, η Επιτροπή καθορίζει «τον ομοιόμορφο συντελεστή μειώσεως για κάθε κατηγορία επιχειρηματία, που πρέπει να εφαρμόζεται στην ποσότητα αναφοράς κάθε επιχειρηματία για να καθοριστεί η ποσότητα *που κατανέμεται* σ' αυτόν» (άρθρο 6, παράγραφος 1).

38. Τέλος, τα κράτη μέλη *προσδιορίζουν* αυτήν την ποσότητα για κάθε εγγεγραμμένο επιχειρηματία και τη *γνωστοποιούν* σ' αυτόν (άρθρο 6, παράγραφος 2).

39. Συνεπώς, μόνο στο στάδιο αυτό πληροφορείται πράγματι ο επιχειρηματίας ποια ετήσια ποσότητα του έχει χορηγηθεί.

40. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου φάνηκε ότι η Επιτροπή δεν έκανε έναν καθαρά μαθηματικό υπολογισμό, αλλά ότι αναγκάστηκε να αμφισβητήσει τα συνολικά ποσά που της γνωστοποίησαν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών. Υποχρέωσε, έτσι, τις τελευταίες να διορθώσουν για δεύτερη φορά ορισμένες ποσότητες αναφοράς τις οποίες είχαν ήδη, κατά το προηγούμενο στάδιο, ελέγξει και, ενδεχομένως, διορθώσει, προτού γνωστοποιήσουν τα συνολικά ποσά στην Επιτροπή.

41. Πράγματι, από τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η Επιτροπή αναγνώρισε «ότι ορισμένες ποσότητες αναφοράς που είχαν γνωστοποιήσει αρχικά τα κράτη μέλη την οδήγησαν στη διαπίστωση περιπτώσεων διπλών μετρήσεων και αλληλεπικαλύψεων στα στοιχεία που αφορούσαν τους επιχειρηματίες, οι οποίοι ασκούσαν δραστηριότητες ανήκουσες σε διαφορετικές κατηγορίες και, επομένως, προσπάθησε να διορθώσει τα στοιχεία αυτά προτού εφαρμόσει [που ασφαλώς σημαίνει "προτού υπολογίσει"] τον συντελεστή μειώσεως».

42. Σύμφωνα με τη σκέψη 64 της αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε ότι ορισμένες ποσότητες αναφοράς διορθώθηκαν «από τις υπηρεσίες της ή κατόπιν προτροπής των υπηρεσιών αυτών». Με άλλες λέξεις, η Επιτροπή και τα κράτη μέλη, σε συνεννόηση μεταξύ τους, διόρθωσαν ορισμένους αριθμούς.

43. Σε ορισμένες περιπτώσεις, φαίνεται ότι δεν κατέστη δυνατή «η εξεύρεση συμφωνίας με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη και η Επιτροπή υποχρεώθηκε να μειώσει τους αριθμούς», όσον αφορά δύο κράτη μέλη, κατά 170 000 τόνους. Τίθεται το ερώτημα ποιους αριθμούς έλαβαν υπόψη τους τα δύο αυτά κράτη μέλη όταν «κατένειμαν» τις ατομικές ποσότητες· ωστόσο, δεν χρειάζεται να εξεταστεί περαιτέρω το ζήτημα αυτό (σκέψη 66 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου).

44. Είναι, εν πάση περιπτώσει, σαφές ότι ουδείς επιχειρηματίας μπορούσε να είναι βέβαιος ότι τα στοιχεία που ο ίδιος γνωστοποίησε στις αρμόδιες αρχές του δικού του κράτους μέλους ήταν εκείνα που θα λαμβάνονταν τελικά υπόψη κατά τον χρόνο της χορηγήσεως της ετησίας ποσότητάς του.

45. Σημειώνεται, τέλος, ότι ο κανονισμός 3190/93 δεν περιέχει καμία διευκρίνιση όσον αφορά τις «[μειώσεις] κατά τις διπλές μετρήσεις που αποτιμήθηκαν από την Επιτροπή» (προτελευταία αιτιολογική σκέψη).

46. Συνεπώς, ο κάθε επιχειρηματίας δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει ο ίδιος,

— ούτε βάσει των αριθμών που ο ίδιος είχε γνωστοποιήσει στην εθνική αρμόδια αρχή

— ούτε βάσει των διατάξεων του προσβαλλομένου κανονισμού,

ποια ήταν η ατομική ποσότητα αναφοράς επί της οποίας έπρεπε να εφαρμοστεί ο συντελεστής μειώσεως και, επομένως, ούτε «τις συγκεκριμένες ποσότητες που θα [δικαιούνταν] να εισαγάγει το 1994».

47. Συνεπώς, κατά τη γνώμη μου, κακώς το Πρωτοδικείο κατέληξε στο αντίθετο συμπέρασμα (στο τέλος της σκέψεως 41) και συνήγαγε ότι ο κανονισμός 3190/93 εξατομίκευε τους επιχειρηματίες κατά τρόπον ανάλογο εκείνου ενός αποδέκτη.

48. Επιπλέον, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, ο εν λόγω κανονισμός «δεν αφορά παρά το μελλοντικό ή υπό γένεση δικαίωμα για έκδοση πιστοποιητικών για τα οποία *πρέπει να υποβάλλονται αιτήσεις* κατά την πρώτη εβδομάδα του τελευταίου μήνα κάθε τριμήνου, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1442/93».

49. Με άλλες λέξεις, η χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής γίνεται μόνον επί τριμηνιαίας βάσεως. Προς τούτο, γίνεται πρώτα ο καθορισμός «[ενδεικτικών ποσοτήτων] (...) σε συνάρτηση με τα στοιχεία και τις προβλέψεις που αφορούν την κοινοτική αγορά, βάσει του κατά πρόβλεψη υπολογισμού της παραγωγής

και κατανάλωσης της Κοινότητας και των εισαγωγών και εξαγωγών».

50. Στη συνέχεια, «οι επιχειρηματίες υποβάλλουν τις αιτήσεις τους για έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους (...) εντός των ορίων της επιτρεπομένης ποσότητας για το εν λόγω τρίμηνο, από τη συνολική ετήσια ποσότητα που τους έχει χορηγηθεί (...).

51. Αν οι ποσότητες για τις οποίες έχουν υποβληθεί αιτήσεις χορηγήσεως πιστοποιητικών εισαγωγής, στο πλαίσιο της μιας ή/και της άλλης κατηγορίας επιχειρηματιών, υπερβαίνουν αισθητά την καθορισμένη ενδεικτική ποσότητα, καθορίζεται *ενιαίο ποσοστό μειώσεως* [15] το οποίο εφαρμόζεται για τις αιτήσεις» (άρθρο 9, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1442/93).

52. Τέλος, οι αρμόδιες αρχές εκδίδουν, για κάθε κατηγορία χωριστά, το πιστοποιητικό εισαγωγής για κάθε επιχειρηματία σε συνάρτηση με την ετήσια ποσότητα που του έχει χορηγηθεί σύμφωνα με το άρθρο 6 (άρθρο 9, παράγραφος 5, του κανονισμού 1442/93).

53. Βρισκόμαστε, συνεπώς, ενώπιον μιας καταστάσεως ουσιωδώς διαφορετικής από εκείνη της υποθέσεως Weddel κατά Επιτροπής, στην οποία ο ρόλος των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών περιοριζόταν στην άμεση έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής κατόπιν ενός απλού πολλαπλασιασμού, βάσει του κανονισμού της Επιτροπής, τον οποίο ο κάθε επιχειρηματίας ήταν σε θέση να κάνει και ο ίδιος.

54. Μπορεί, συνεπώς, να τεθεί στην υπό κρίση υπόθεση ακόμα και το ερώτημα κατά πόσον ο επίδικος κανονισμός αφορούσε άμεσα τους επιχειρηματίες, λαμβανομένων υπόψη όλων των φάσεων που έπονταν της δημοσιεύσεώς του. Συναφώς, δεν μπορεί να παραβλεφθεί το γεγονός ότι οι αιτήσεις εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής υποβάλλονταν τυπικά μόνο μετά τη γνωστοποίηση των ετησίων ποσοτήτων και ότι τα πιστοποιητικά, που χορηγούνταν για ένα συγκεκριμένο τρίμηνο, δεν αντιπροσώπευαν πάντοτε μια απλή διαίρεση διά του τέσσερα της χορηγηθείσας ετησίας ποσότητας.

55. Στο υπόμνημα απαντήσεώς της, η Επιτροπή εκθέτει επίσης και άλλα επιχειρήματα προς απόδειξη του ότι «η υπόθεση Weddel ουδόλως μπορεί να χρησιμεύσει στην υπό κρίση περίπτωση». Με το συμπληρωματικό υπόμνημά τους, οι Comafrica και Dole επιχειρούν να ανατρέψουν τα επιχειρήματα αυτά.

56. Η Επιτροπή αναφέρει, καταρχάς, ότι, στην υπόθεση Weddel κατά Επιτροπής, ο επιχειρηματίας που είχε ζητήσει πιστοποιητικό υπείχε υποχρέωση να πραγματοποιήσει την εισαγωγή εφόσον του χορηγούνταν το πιστοποιητικό και, σε περίπτωση που δεν το έπραττε, μπορούσαν να του επιβληθούν διάφορες κυρώσεις. Ειδικότερα, διακινδύνευε την απώλεια της συσταθείσας ασφάλειας, για την οποία είχε ήδη υποβληθεί σε έξοδα. Συνεπώς, ο κανονισμός που προσβλήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως Weddel κατά

15 — Η υπογράμμιση δική μου.

Επιτροπής επηρέαζε αναδρομικώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις αυτών των επιχειρηματιών.

57. Συμμερίζομαι τη γνώμη της Επιτροπής ότι η κατάσταση στην υπό κρίση υπόθεση είναι όλως διαφορετική, καθόσον ο κανονισμός 3190/93 αφορά μόνο το μελλοντικό ή υπό γένεση δικαίωμα για την έκδοση πιστοποιητικών, για τα οποία πρέπει και να υποβληθούν αιτήσεις.

58. Η Επιτροπή εφιστά επίσης την προσοχή στο γεγονός ότι τα πιστοποιητικά τα οποία ενδέχεται να χορηγηθούν στους επιχειρηματίες δύνανται να μεταβιβαστούν. Συνεπώς, το πιστοποιητικό εισαγωγής είναι διαπραγματεύσιμο προϊόν. Ωστόσο, από μη αμφισβητηθείσες δηλώσεις στο πλαίσιο της υποθέσεως Weddel κατά Επιτροπής προκύπτει ότι τα πιστοποιητικά τα οποία αφορούσε η υπόθεση εκείνη μπορούσαν επίσης να μεταβιβαστούν, πράγμα το οποίο δεν εμπόδισε το Δικαστήριο να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή.

59. Μπορεί ακόμα να παρατηρηθεί ότι, αντίθετα προς την υπό κρίση περίπτωση, η προσφυγή της εταιρίας Weddel δεν αφορούσε παρά όλως εμμέσως τον καθορισμό του διορθωτικού συντελεστή. Αυτό που αμφισβητούσε η εταιρία αυτή ήταν η απόφαση της Επιτροπής να ορίσει ως ανώτατο όριο για την ικανοποίηση των αιτήσεων τη διαθέσιμη ποσότητα. Αυτό είχε ως αναγκαία συνέπεια τη μείωση των ατομικών ποσοτήτων οι οποίες, όπως η ποσότητα που είχε δηλώσει η Weddel, υπερέβαιναν την ποσότητα αυτή, ενώ η απόφαση αυτή επηρέαζε το πολύ εμμέσως τους επιχειρηματίες των οποίων οι αιτήσεις δεν υπερέβαιναν την καθορισθείσα ανώτατη ποσότητα. Συνεπώς, η εταιρία Weddel εξατομικευόταν σε σχέση προς τους λοιπούς αιτούντες πιστοποιητικό.

60. Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι, στην απόφασή του Weddel κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο δεν στήριξε την επιχειρηματολογία του στο στοιχείο αυτό (το οποίο απλώς υπενθύμισε εκθέτοντας τις θέσεις της προσφεύγουσας εταιρίας), αλλά αναφέρθηκε αποκλειστικά στον διορθωτικό συντελεστή που ισχύει για το σύνολο των αιτήσεων.

61. Όπως και να έχει το πράγμα ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, καταλήγω, βάσει του συνόλου των επιχειρημάτων που εκτέθηκαν ανωτέρω, ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε όσον αφορά την ανάλυση του κανονισμού 3190/93 και του κανονισμού 1442/93, κρίνοντας ότι μπορούσε να εξομοιώσει πλήρως την κατάσταση των Comafrica και Dole με την κατάσταση της Weddel και συνάγοντας εξ αυτού το συμπέρασμα ότι η προσφυγή των Comafrica και Dole ήταν παραδεκτή καθόσον ο κανονισμός αφορούσε τις προσφεύγουσες ατομικά.

62. Τίθεται, ωστόσο, το ερώτημα κατά πόσον το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο, ήτοι στο παραδεκτό της προσφυγής, μπορεί να στηριχθεί σε άλλη αιτιολογία η οποία θα αντικαθιστούσε την πεπλανημένη αιτιολογία που εκθέτει το Πρωτοδικείο. Αυτή η αντικατάσταση του σκεπτικού, η οποία επιτρέπει τη διατήρηση του διατακτικού μιας αποφάσεως με διόρθωση όμως του σκεπτικού της, αποτελεί κοινότατη πρακτική στον μηχανισμό της αναιρετικής διαδικασίας.

63. Θα πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί κατά πόσον οι Comafrica και Dole, ως εκ της ορθώς αναλυομένης καταστάσεως, βρίσκονται σε θέση που να τους επιτρέπει να ισχυριστούν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τις αφορά ατομικά. Προς τούτο, επιβάλλεται η εξέταση των λοιπών επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου υπό το φως της σχετικής με το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, νομολογίας του Δικαστηρίου.

64. Οι εταιρίες Comafrica και Dole τονίζουν ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο κανονισμός 3190/93 είχε εφαρμογή σ' έναν κλειστό κύκλο επιχειρηματιών. Κατά τη γνώμη μου, αυτό θα πρέπει να γίνει δεκτό, καθόσον ο εν λόγω κανονισμός αφορά πράγματι αιτήσεις που έχουν υποβληθεί στο παρελθόν, σε συγκεκριμένο χρόνο και σύμφωνα με ειδικές διαδικασίες, αιτήσεις στις οποίες δεν μπορούσε να προστεθεί καμία νέα αίτηση.

65. Αυτός ο κλειστός κύκλος είναι επίσης περιορισμένος, καθόσον οι εμπλεκόμενοι επιχειρηματίες προσδιορίζονται από το γεγονός ότι μόνον αυτοί πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις, τόσο διαδικαστικές όσο και ουσιαστικές: πρέπει να έχουν εισαγάγει ορισμένες κατηγορίες μπανανών κατά τα τρία έτη που προηγήθηκαν της θεσπίσεως του κανονισμού και να έχουν γνωστοποιήσει τους σχετικούς αριθμούς στην αρμόδια αρχή του οικείου κράτους μέλους εντός των προβλεπομένων προθεσμιών και σύμφωνα με τις προβλεπόμενες διαδικασίες. Τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από το ανωτέρω περιγραφέν κανονιστικό πλαίσιο.

66. Η ύπαρξη ενός κλειστού και περιορισμένου κύκλου αποδεκτών της πράξεως αρκεί, κατά τις προσφεύγουσες στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, ώστε η πράξη αυτή να αποβάλει τον νομοθετικό της χαρακτήρα και να μεταβληθεί σε μια δέσμη ατομικών αποφάσεων δεκτικών προσφυγής. Οι Comafrica και Dole παραθέτουν διάφορες αποφάσεις του Δικαστηρίου προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού [16].

67. Πρέπει να αποκλειστεί εκ προοιμίου η υπόθεση Arposol κατά Συμβουλίου, στην οποία η απόφαση του Δικαστηρίου περιορίζεται στη διαπίστωση του ότι η η προσβληθείσα πράξη δεν αφορούσε άμεσα την προσφεύγουσα εταιρία και δεν εξετάζει το ζήτημα αν η πράξη την αφορούσε ατομικά.

68. Οι άλλες υποθέσεις των οποίων γίνεται επίκληση αφορούν, και αυτές, καταστάσεις διαφορετικές από την επίδικη. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση CAM κατά Επιτροπής, η προσφυγή δεν κρίθηκε παραδεκτή αποκλειστικώς και μόνον λόγω του ότι η προσβληθείσα πράξη είχε εφαρμογή σε κλειστό κύκλο αποδεκτών, αλλά κυρίως λόγω του ότι οι αποδέκτες αυτές είχαν λάβει, ή μπορούσε να θεωρηθεί ότι είχαν λάβει, ορισμένα εμπορικά εμπορικά μέτρα βάσει κανονιστικής ρυθμίσεως η οποία, στη συνέχεια, τροποποιήθηκε ξαφνικά.

69. Η υπόθεση Société pour l'exportation des sucres κατά Επιτροπής, αντίθετα προς την

16 — Αποφάσεις της 18ης Νοεμβρίου 1975, 100/74, CAM κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1975, σ. 427)· της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, Société pour l'exportation des sucres (Συλλογή τόμος 1977, σ. 209)· της 27ης Νοεμβρίου 1984, 232/81, Agricola commerciale olio κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 3881)· της 27ης Νοεμβρίου 1984, 264/81, Savma κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 3915), και της 14ης Ιανουαρίου 1988, 55/86, Arposol κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 13).

υπό κρίση υπόθεση, αφορούσε κανονισμό ο οποίος τροποποιούσε αναδρομικώς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις επιχειρηματιών που διέθεταν πιστοποιητικά και είχαν, επομένως, ήδη αναλάβει δεσμεύσεις.

70. Εξάλλου, οι υποθέσεις Agricola commerciale olio κ.λπ. κατά Επιτροπής και Savma κατά Επιτροπής αφορούσαν την απόπειρα της Επιτροπής να ακυρώσει, διά κανονισμού, την πώληση εκ μέρους εθνικού οργανισμού παρεμβάσεως ποσοτήτων ελαιολάδου σε ήδη καθορισμένους συμμετέχοντες στον διαγωνισμό, των οποίων, κατά συνέπεια, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις μεταβάλλονταν αναδρομικώς. Τέτοια συνέπεια δεν υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση.

71. Επιπλέον, είναι σαφές ότι, λόγω της ιδιότητάς τους ως καθορισμένων συμμετεχόντων στον διαγωνισμό, η κατάσταση των προσφευγόντων στις υποθέσεις εκείνες εμφάνιζε πολύ στενότερο σύνδεσμο με την προσβαλλόμενη πράξη απ' ό,τι συμβαίνει με τις προσφεύγουσες ενώπιον του Πρωτοδικείου στην υπό κρίση υπόθεση. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, η σχέση των εν λόγω προσφευγουσών με την προσβαλλόμενη πράξη περιορίζεται στο ότι έχουν γνωστοποιήσει τα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις προγενέστερες εισαγωγές τους στην αρμόδια εθνική αρχή με την πρόθεση να ζητήσουν, σε μεταγενέστερο στάδιο, πιστοποιητικά εισαγωγής τρίμηνης ισχύος.

72. Συνεπώς, η εν λόγω νομολογία αφορούσε καταστάσεις πόρρω απέχουσες από την υπό κρίση περίπτωση. Αντιθέτως, για την εκτίμηση του παραδεκτού της προσφυγής των Comafrica και Dole, κρίσιμη θεωρώ τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το γεγονός ότι ορισμένη πράξη θίγει έναν κλειστό και περιορισμένο κύκλο αποδεκτών δεν αρκεί ώστε να θεωρηθεί ότι τους αφορά ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο.

73. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως συνεπάγεται ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου ατομικά, όταν είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή γίνεται βάσει μιας αντικειμενικής πραγματικής ή νομικής καταστάσεως η οποία προσδιορίζεται από την επίμαχη πράξη [17].

74. Όμως, αυτή ακριβώς η περίπτωση συντρέχει με τον κανονισμό 3190/93, ο οποίος, όπως υπογραμμίζει η Γαλλική Κυβέρνηση, εμφανίζει όλα τα χαρακτηριστικά νομοθετικής πράξεως. Ο εν λόγω κανονισμός έχει, συγκεκριμένα, αντικείμενο γενικής φύσεως, ήτοι την εφαρμογή, για δεδομένο χρονικό διάστημα, *ενός των στοιχείων του καθεστώτος* ποσοστώσεων που ισχύει για τους καθοριζόμενους από τον προμνησθέντα κανονισμό 1442/93 κανονισμό. Ο κανονισμός αυτός επιβάλλει στην Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα προς εξασφάλιση της ορθής λειτουργίας της κοινής οργανώσεως των αγορών, προσαρμόζοντας συνολικώς τις ποσότητες που είναι δυνατόν να ζητηθούν βάσει των προγενεστέρων εισαγωγών στις ποσότητες που είναι διαθέσιμες σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό. Η απόφαση του Δικαστηρίου της

17 — Βλ., π.χ., απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, C-264/91, Abertal κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-3265).

17ης Οκτωβρίου 1995 [18], σχετικά με τον διορθωτικό συντελεστή για το δεύτερο εξάμηνο του 1993, δηλαδή του αμέσως προηγουμένου από αυτόν που καθορίστηκε με τον επίδικο κανονισμό, δείχνει σαφώς ότι ο καθορισμός του συντελεστή αυτού αποτελεί μέρος μιας γενικότερης υποχρεώσεως της Επιτροπής, η οποία συνίσταται στην εφαρμογή του βασικού κανονισμού.

75. Ένας τέτοιος κανονισμός αναγκαστικά εφαρμόζεται σε έναν κλειστό και περιορισμένο κύκλο αποδεκτών, καθόσον δεν μπορεί παρά να πρόκειται για τους επιχειρηματίες που μπορούν να εκφράσουν ενδιαφέρον για την εισαγωγή των ποσοτήτων που πρόκειται να κατανεμηθούν. Ο καθορισμός τόσο των επιχειρηματιών αυτών όσο και της περιόδου γίνεται με βάση αντικειμενικά δεδομένα που απορρέουν, ιδίως, από τον βασικό κανονισμό.

76. Πράγματι, από το ίδιο το αντικείμενό του, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορούσε να εφαρμοστεί παρά μόνο στους επιχειρηματίες εκείνους των κατηγοριών Α και Β, τους καθοριζόμενους με τον κανονισμό 1442/93, οι οποίοι επιθυμούν να εισαγάγουν μπανάνες από την προβλεφθείσα για το 1994 ποσόστωση και, συνεπώς, προέβησαν στις απαραίτητες προκαταρκτικές ενέργειες που προβλέπονται από τον ίδιο αυτόν κανονισμό.

77. Ωστόσο, αυτή η διαπίστωση του κανονιστικού χαρακτήρα της προσβαλλομένης πράξεως δεν αρκεί ώστε να αποκλεισθεί ολοσχερώς το παραδεκτό της προσφυγής. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι μια πράξη, χωρίς να αποβάλλει τον κανονιστικό της χαρακτήρα, μπορεί να αφορά άμεσα και ατομικά ένα συγκεκριμένο επιχειρηματία, ο οποίος βρίσκεται σε κατάσταση που τον εξατομικεύει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο [19]. Είναι επίσης δυνατόν, σύμφωνα με τη νομολογία [20], ορισμένες διατάξεις μιας κανονιστικής πράξεως να συνιστούν στην πραγματικότητα απόφαση αφορώσα άμεσα και ατομικά έναν ή πλείονες επιχειρηματίες.

78. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, το παραδεκτό της προσφυγής προϋποθέτει ότι η πράξη θίγει τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, λόγω πραγματικής καταστάσεως η οποία τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη της.

79. Θεωρώ ότι απέδειξα ανωτέρω ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω τέτοια περίπτωση. Το ληφθέν μέτρο εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλο τον κύκλο των επιχειρηματιών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονι-

18 — C-478/93, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3081).

19 — Μπορώ να παραπέμψω, ειδικότερα, επί του ζητήματος αυτού στην απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), όπου η προσβαλλόμενη κανονιστική πράξη αφορούσε ατομικά τον προσφεύγοντα διότι έθιγε τα ειδικά δικαιώματά του, ή ακόμα στην απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501), όπου, στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορούσε ατομικά τον προσφεύγοντα λόγω της πραγματικής καταστάσεώς του ως κυρίου εισαγωγέα του προϊόντος, τελικού χρήστη του προϊόντος και κυρίου ανταγωνιστή, όσον αφορά το μεταποιημένο προϊόν, του κοινοτικού παραγωγού.

20 — Βλ., ειδικότερα, την απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, Toyo Bearing Company κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1809).

σμού 3190/93. Ο συντελεστής μειώσεως εφαρμόζεται σε κάθε έναν από αυτούς κατά τον ίδιο τρόπο. Οι διάφοροι επιχειρηματίες ουδόλως εξατομικεύονται σε σχέση προς τους λοιπούς. Διακρίνονται μόνο σε σχέση προς εκείνους οι οποίοι δεν έχουν ζητήσει να τους αναγνωριστούν ποσότητες αναφοράς.

80. Όπως υπογραμμίζει η Γαλλική Κυβέρνηση, οι προσφεύγουσες στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη δεν επεχείρησαν εξάλλου να αποδείξουν ότι υπήρχε μια ιδιαίτερη πραγματική κατάσταση ικανή να τους εξειδικεύσει σε σχέση με όλους τους άλλους επιχειρηματίες στους οποίους εφαρμόζεται ο κανονισμός 3190/93.

81. Τέλος, οι προσφεύγουσες στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη επικαλούνται το ότι κατά της επίδικης πράξεως δεν τους παρέχεται κανένα άλλο μέσο ένδικης προστασίας.

82. Πρέπει, ωστόσο, να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 3190/93 δεν αποτελεί την πράξη με την οποία ανακοινώνεται σε κάθε μεμονωμένο επιχειρηματία η οριστική «ποσότητα αναφοράς» του (η οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν συνεπάγεται τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής). Υπενθυμίζω ότι, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 1442/93, η πράξη αυτή δεν μπορεί παρά να εκδοθεί από την αρμόδια εθνική αρχή. Και ακριβώς κατά της τελευταίας αυτής πράξεως μπορεί να ασκηθεί προσφυγή από επιχειρηματία ο οποίος ενδεχομένως φρονεί ότι έχουν προσβληθεί για οποιονδήποτε λόγο τα δικαιώματά του κατά τη χορήγηση της ποσότητας αναφοράς. Εξυπακούεται ότι, στο πλαίσιο μιας τέτοιας προσφυγής, οι προσφεύγουσες θα μπορούσαν να προβάλουν κάθε νομικό ισχυρισμό και το εθνικό δικαστήριο, εάν έχει αμφιβολίες ως προς το κύρος του κανονισμού, θα μπορούσε να υποβάλλει προδικαστικώς συναφές ερώτημα.

83. Κατά τη γνώμη μου, από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες στην ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη δεν πληρούν την προϋπόθεση να τις αφορά η προσβαλλόμενη πράξη άμεσα, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

Πρόταση

84. Προτείνω, συνεπώς, στο Δικαστήριο να κρίνει βάσιμη την αίτηση αναιρέσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας και να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-70/94, καθόσον με την απόφαση αυτή κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως την οποία άσκησαν οι Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Ltd & Co. κατά του κανονισμού (ΕΚ) 3190/93 της Επιτροπής, της 19ης Νοεμβρίου 1993, περί ορισμού του ομοιόμορφου συντελεστή μειώσεως για τον καθορισμό της ποσότητας μπανανών που πρέπει να κατανέμεται σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοστώσεως για το έτος 1994.

85. Προτείνω, εξάλλου στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 54 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την προσφυγή των εταιριών Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Ltd & Co.

86. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, προτείνω στο Δικαστήριο να ορίσει ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 122, τελευταίο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.